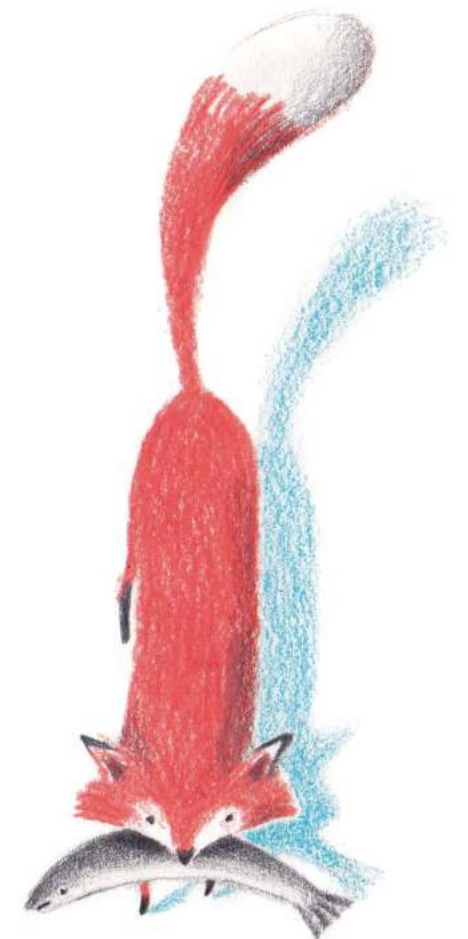

HOE DE BEER AAN ZIJN KORT STAARTJE KOMT naar een fabel uit Zweden

Op de markt heeft Vos wat forellen gejat,
die nuttigt hij op de graskant van een pad.
Een hongerige beer kijkt hem kwijlend aan
en vraagt 'Waar komt dat maaltje vandaan?'
'Ha, ha,' smakt Vos, 'jou wil ik wel verklappen,
waar de vissen vanzelf toehappen.'
'Alsjeblief, ik smeed je, vertel het gauw.
Mijn maag **knort** in deze winterkou.'
Vos lacht, 'Oké!
Kom maar mee!
Maar let op! Je mag het niemand vertellen.
Dus na jouw visvangst, geen toeters en bellen!'
'Dat beloof ik op mijn berenhart,' broemt Beer.
Dus Vos vergezelt hem op weg naar het meer.

'Kijk,' wijst Vos, 'daar, zie je dat gat in het ijs?
Op die plek heeft **elke** visser **altijd** prijs.
Laat voorzichtig je staart in het water hangen,
zo kan je een heleboel maaltijden vangen.
Maar heb geduld, geef de vissen ruim de tijd,
al voel je snel dat de eerste in je staart bijt.
Ik geef wel een seintje: haal die staart eruit!
En dan bewonderen we samen de buit.
Zelf wandel ik op

en neer, zo help ik wat
en maak de vissen wegwijs naar dat gat.'

'Dank u zeer,' bromt Beer.

Vos loopt heen en weer.

*(Br, denkt Vos, dat doe ik niet voor jou,
maar omdat ik bibber van de kou.)*

Na een kwartier vraagt Vos:

'Wat vertelt die staart?'

'Wel,' meent Beer, 'ik voel dat hij verzwaart.'

'Blijf rustig zitten,' zegt Vos. 'Het komt wel goed.'

Je voelt gewoon wanneer die staart eruit moet.

Dat voel je **zelf** wel aan,

sorry, nu moet ik gaan.

Morgen kom ik wel even langs. Gegroet!

(Ja, deze toestand is heel triest.

Beer beseft niet dat zijn staart vastvriest.)

Een dag later ...

'Klop, klop. Hallo! Hoe verliep de staartentruc?'

'Snik, snik,' snottert Beer, 'ik heb ook nooit geluk.'

Het was de tijd om mijn staart eruit te halen,

maar put en pot vol honing, wat was dat balen!

Ik trok en trok en **trok**, echt,

ik raakte bijna niet meer recht.

Snik, snik, snik, snik, snik, snik,

die vissen waren **sterker** dan ik.'

Beer draait zich om, wiebelt met zijn kont

en vraagt Vos

wat hij van zijn trieste mini s t a a r t j e vond.

VAN EEN REIGER DIE DE VISSEN FOPT naar een fabel uit India

Reiger staat roerloos aan de oever
en kijkt steeds droever en droever.
'Ik word ouder en strammer,' zucht hij.
'Visvangen wordt te zwaar voor mij.'
Dus denkt hij in zijn reigersbrein:
probeer eens slim en sluw te zijn.
'Zijn de vissen niet bevriend met Krab?
Als ik nu eens naar die tienpoot stap?'

'Dag Krab. Mooi weertje. Alles goed?
Er is iets dat ik je vertellen moet ...'
Reiger verzint in geuren en kleuren
dat er een ramp staat te gebeuren.
'De vissers komen met hun netten
om dit hele meer leeg te scheppen.
Het meer zal mij geen voedsel meer geven
want niet één vis blijft nog in leven.'

Krab vertelt het nieuwsbericht door.
Het gaat van vissenoor tot vissenoor.
'**S.O.S.,**' blupt een vis. '**We zijn in NOOD!**
Redder gevraagd! Zo niet, dan gaan we dood!
In het water heerst grote paniek.
(*'Ha,' denkt Reiger, 'dat klinkt als muziek.'*)

Reiger roept de vissen bij elkaar:
'Alle zwemmers, verzamelen maar!
Hier mijn voorstel: weet je wat ik doe?
Ik breng jullie naar een nieuw plekje toe.
Naar een vijver vol bloemen en lissen,
daar is het **VERBODEN**
te vissen

| |
| |
| |

Ik vlieg dagelijks heen en terug
en neem jullie mee op mijn rug.'

De vissen wuiven met hun vinnen.
Eentje wil aan een speech beginnen:
'Dank U, Meneer Reiger.
Wees welkom als Leider.'
(*De vogel denkt: wat ben ik toch knap!*
Elke dag een verse vissenhap.)
Dus die week, iedere dag ...
gaat de steltloper aan de slag.
Met woorden van dank en vol ijver
vliegt hij naar de vijver.
Niet dus. Op een afgelegen steen
glijdt de vangst door zijn keel, 1 voor 1.

Reiger brengt telkens berichten mee.
Dat vindt hij zelf een prachtig idee.
'De vissenfamilie stuurt de groeten,
en hoopt jullie gauw te ontmoeten.'